

entrevista

«Presidir la Diputació va ser com una canongia, un premi pel sacrifici»

Text > JOAN MIRÓ AMETLLER

Fotos > PERE DURAN

Quan vaig conèixer Josep Arnau Figuerola (Girona, 1942), fa uns quaranta anys, em va semblar que era una persona amb iniciativa i un bon grau d'entusiasme per la feina, que sabia prendre's els reptes i les dificultats amb optimisme. Llavors era director de l'Escola Universitària Politècnica de Girona. Després l'he conegut com a responsable de la UNED a la demarcació, regidor de l'Ajuntament, president de la Diputació, parlamentari... I ara, un cop jubilat, és membre del Consell Social i de la gestora de Seguir Fent UdG, l'associació d'antics membres de la Universitat de Girona, professors i personal d'administració i serveis. A casa seva, envoltats de música, llibres, records i pintures, gairebé m'he limitat a escoltar-lo.

Josep Arnau, enginyer i polític

Quan ens vàrem conèixer, la gent que em parlava de vós us anomenava «l'Arnau de les Bicicletes».

Sí. El meu pare regentava un taller de venda i reparació de bicicletes i motos, i cada any, des dels tres fins als vuit anys, la meua carta als Reis inclouïa una bicicleta vermella. L'endemà, lluia orgullós aquell fantàstic regal davant els amics, però al cap d'uns dies el pare em deia: «Nen, els Reis s'han equivocat i la bicicleta vermella no era per a tu», i la tornava al taller per vendre-la. En opinió d'un amic psicòleg, allò em va provocar una frustració infantil que alhora m'ha produït al llarg de la vida una il·lusió més intensa de disponibilitat de regals sense retorn.

Era una època d'aprenentatges.

Com que jugava a futbol amb el Coma Cros, vaig demanar al pare, per no arribar cansat a l'entrenament, una bicicleta equipada amb un motoret Mosquito que dormia al taller des de feia molt temps. Per engegar-lo calia prémer el descompressor i pedalar fins que petardegés. Vet aquí que des de Jaume I fins a la Rodona no volia engegar-se, el maleït Mosquito. Com que una vegada vaig veure que un dels mecànics del taller polsava el gicler per omplir-lo de carburant, vaig fer el mateix; però sembla que em vaig passar i de cop es va produir una explosió amb una foguerada i una fumera espectaculars al mig de la via, que va quedar tallada per uns minuts. Espantat i amb el velomotor, que abans era vermell, tot de color negre, vaig tornar al taller i el càstig va consistir a desmuntar el motor peça a peça i netejar-lo a fons.

Quan estava fent la feina amb el carburador sota l'aixeta del lavabo, un clatellot immens em va informar que mai s'ha de netejar amb aigua un carburador. Tenia dotze anys i va ser la meua primera lliçió de motors tèrmics.

La mainada que ha crescut i ha jugat en una botiga o en un taller, com vós, en una època en què una part de la

«Vaig guanyar les oposicions a catedràtic d'escola universitària el 1971, amb destinació a Santander. M'hi vaig traslladar amb la família, i va ser tota una aventura!»

La mainada que ha crescut i ha jugat en una botiga o en un taller, com vós, en una època en què una part de la

>> Josep Arnau, entre Jordi Pujol i Carmina Virgili, el 1985 durant la inauguració de l'Escola Universitària Politècnica. (Font: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. MIQUEL MORILLO.)

vida familiar es feia al carrer, ha gaudit d'experiències incomparables.

La feina més gratificant, al taller, era la de desembalar, muntar i provar els velomotors Gimson al llarg de la Gran Via, aleshores poc transitada, prèviament carregats de combustible al Servei Estació. Tanmateix, quan vivíem a Santa Eugènia, just darrere la fàbrica de la Marfà, tot aprofitant que en Trafach, un cosí que també treballava al taller, sempre venia amb moto i feia la migdiada, amb especial cura de no fer soroll, jo anava a fer un tomb pels voltants amb la màquina. Un dia, però, en tornar a Girona es va quedar sense gasolina i l'emprenyament que va agafar el cosí va ser tan gros que l'endemà

em va interrogar tot submergint-me el cap en un rec bo i preguntant-me: «Has fet servir la moto? Sí o no?». I jo: glup, glup, glup. I la mare cridant: «Vine, Pitu, que el Trafach vol afogar el nostre fill!».

La família estava atenta!

Vivíem al carrer del Nord. A causa de la dèria paternal de disposar d'un hortet, vàrem fer un intercanvi fami-

liar i, quan tenia deu anys, ens vàrem traslladar a viure a Santa Eugènia, en unes cases adossades just darrere la Marfà. Uns habitatges assignats a treballadors de la fàbrica. Per al pare, tot sigui dit, era com un paradís, amb terra bona, reg abundant i just al costat d'una finca dedicada a l'horticultura.

Com varen ser els vostres primers temps de formació?

Vaig estudiar primària al Bruguera. Després vaig anar als Maristes, que estaven situats al carrer de les Beates, davant l'edifici actual del Centre Cultural La Mercè. I vaig cursar el batxillerat a la Immaculada (a prop de la Catedral). Era una època molt especial. Recordo que jugàvem a futbol en un camp de terra. I esplèndides excursions amb bicicleta.

Tot seguit, vaig estudiar peritatge a l'acadèmia de Can Coquard. A prop hi havia el Cinema Modern i era tota una temptació. Després em vaig examinar a Terrassa per lliure i, amb divuit anys, vaig anar a estudiar a l'Escola de Pèrits Industrials de Terrassa. Vivia en un col·legi major. El 1964 em vaig casar amb la Pilar. Vivíem a Terrassa. La Pilar va tenir una indisposició que em va obligar, per resoldre el problema logístic, a espavilar-me per buscar cuineres pel veïnat. Va ser una indisposició temporal, res greu. Gastronòmicament parlant va resultar inoblidable, perquè vaig menjar com un rei.

Vàreu exercir de professor a Santander, oi?

Vaig guanyar les oposicions a catedràtic d'escola universitària el 1971, amb destinació a Santander. Evidentment, m'hi vaig traslladar amb la família, amb les dues nenes petites. Tota una aventura! L'adaptació no va ser fàcil. A més, jo estava malalt: vaig tenir una hepatitis... I estava a punt d'acabar el doctorat! Amb vint-i-nou anys, era el catedràtic d'escola universitària més jove de l'Estat. A Santander vaig establir una vinculació professional amb els metges de l'Hospital Valdecilla. La Facultat de Ciències em va fer responsable del curs per als metges, un curs en què hi havia hagut molts problemes amb els professors anteriors. Vaig intentar, amb un cert èxit, buscar aplicacions de la física a la medicina: reologia de la sang, ultrasons, pròtesis... Relacionar l'explicació teòrica amb l'aplicació pràctica era, i és encara, un problema en l'organització docent.

I va sorgir l'oportunitat de tornar a Girona. Com va ser el retorn?

Es va anunciar la creació de l'escola de Girona l'any 1969. Havia de ser una escola universitària tècnica que im-

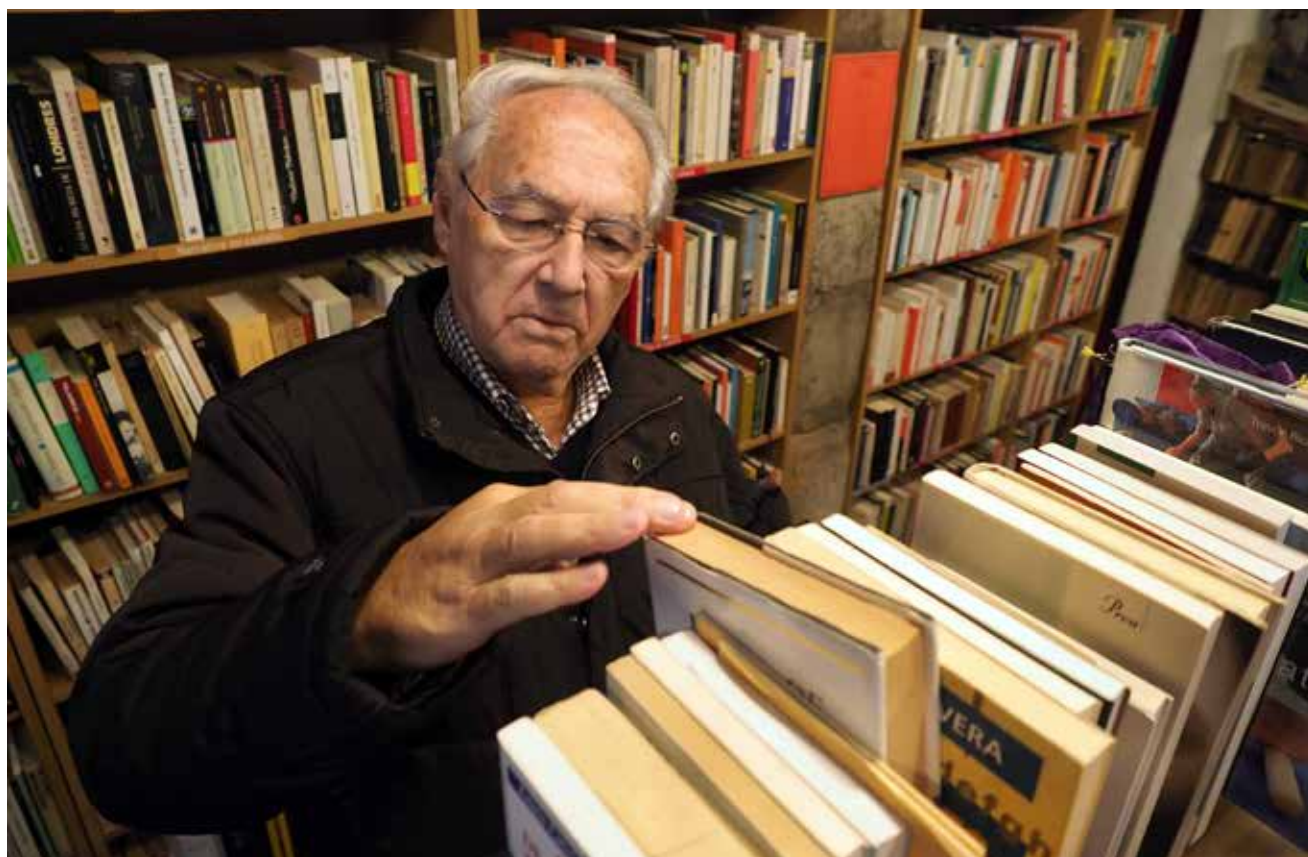
partís les titulacions d'enginyer tècnic i agrícola. Tanmateix, no va ser fins al 1974 que, amb el rector Ferrater al capdavant de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC) i el senyor Agustí al Consell Social, va començar a funcionar. El primer curs vàrem començar amb dotze estudiants, cinc professors i un sol membre del personal d'administració i serveis (PAS). Es va constituir el Patronat. Hi havia un interès especial per la contaminació i la qualitat de l'aigua, atesos els problemes que presentava el riu Ter. El 1977 es va engegar el laboratori d'aigües, amb la Conxa Osta al capdavant, que s'encarregava de les anàlisis, i un equip de camp per recollir mostres i mesurar els cabals *in situ*. En una reunió amb Francesc Ferrer, que presidia la Cambra de Comerç, i el senyor Casademont, president de la Federació Empresarial de Carns i Indústries Càrnies, es va acordar fer front als temes de l'exportació, la certificació de qualitat, el laboratori d'aliments i el de la carn, i es va crear el Laprocar (Laboratori de Productes Carnis). I el 1980 s'esdevenia la cessió parcial de l'edifici de la finca Camps i Armet de la Diputació, a Monells, per ubicar-hi l'ICC (Institut

Català de la Carn), que s'havia acabat de crear, i que era el continuador del Laprocar; posteriorment, es va aixecar la seu actual del servei, amb unes instal·lacions espectaculars, en terrenys de la mateixa finca, i que avui són un referent a la Unió Europea. A més, l'any 1979 s'havia iniciat la col·laboració amb la Diputació en l'estudi de planificació d'obres per als municipis per atendre la demanda del PUOS (Pla Únic d'Obres i Serveis) que implicava trenta alumnes d'arquitectura tècnica.

El 1974 es va incorporar al Patronat de l'Escola Universitària Politècnica de Girona el president de la Diputació i es va aconseguir una aportació econòmica de la institució en el funcionament de l'escola, així com la cessió de locals a la Casa de Cultura.

Començar una activitat, iniciar-la, té un encís especial.

Els estudis varen començar en espais cedits per la Cambra de Comerç, a l'edifici de Jaume I, el gener de 1974. Aviat, l'any 1976, ens vàrem traslladar a la Casa de Cultura, al primer pis de l'ala esquerra, en un espai que compartíem amb el Col·legi Universitari de Girona. Calia resoldre tota mena de

problemes, fins i tot problemes de convivència d'activitats. Per exemple, era un problema compaginar els horaris de pràctiques de pneumàtica amb els assaigs de tenora del músic Viladesau. L'aula de dibuix, instal·lada damunt de la capella (l'actual Auditori Josep Viader), presentava perill de sobrecàrrega. Eren seixanta taules, més els alumnes i els estris, models i maquetes per practicar: varen detectar-s'hi fissures i vàrem haver de col·locar-hi uns testimonis de guix, destinats a comprovar-ne les dilatacions, que nosaltres periòdicament renovàvem. D'altra banda, els laboratoris situats just al damunt del garatge varen malmetre els automòbils oficials de la Diputació. I vàrem rebre la corresponent escridassada.

Calia un edifici nou.

Es va estudiar la possible construcció d'una escola nova a la zona dels Salesians i el Pont Major. Finalment, es va optar per construir-la a Montilivi. El campus era més ampli. Casualment, sota l'edifici hi ha enterrades les runes de la fàbrica Grober, enderrocada per aquell temps, atès que el terreny presentava una resistència a la compressió bastant feble. Es va encarregar un projecte al senyor Cantallops, amb un estudi previ de l'augment d'alumnes, carreres i laboratoris. L'estudi i el projecte varen ser presentats i aprovats pel Patronat.

Els laboratoris especials es varen ubicar momentàniament al Pericot. El 1981, es va acordar la col·laboració de l'INCAVI, la Diputació Girona i la UPC

per obtenir la denominació d'origen de l'àrea vitivinícola de l'Empordà - Costa Brava i es va adequar parcialment un laboratori al Col·legi Menor Pericot per fer-hi les analítiques pròpies del sector.

En una visita d'inspecció del Ministeri d'Educació i Ciència (MEC) al Pericot, primer els vàrem mostrar el laboratori d'aigua i, tot seguit, el de la carn (Laprocar). Llavors, l'inspector va dir: «A ustedes solo les faltaria un laboratorio de vinos». «Doncs passi, passi», vàrem dir-li. L'últim laboratori que teníem per ensenyar era ple de garrafes i ampolles de vi negre i blanc, moscatell i garnatxa. L'informe que va emetre recollia la frase següent: «Se trata de una escuela bastante atípica y con un director singular».

Una vida vinculada a la universitat...

Durant cinquanta-un anys he estat vinculat a la universitat com a professor: a la UPC, a la Universidad de Cantabria, a la Universidad Internacional Menéndez y Pelayo, a la Universitat Nacional d'Ensenyament a Distància (UNED) i a la Universitat de Girona (UdG). He passat per tots els nivells acadèmics: des de ser mestre de laboratori fins a obtenir la càtedra d'universitat, amb seixanta anys. Vaig dirigir l'Escola Universitària Politècnica (EUP) de Girona durant quinze anys.

I també al servei públic. Diuen que us varen trucar de la Moncloa.

Vaig ser elegit diputat al Congrés l'any 1979. Era conegut a Madrid d'ençà de les meves gestions relatives a l'Escola i a la implantació del Pla Provincial de Formació Professional. Un dia vaig rebre una trucada de la Moncloa, de Presidència. Em varen proposar encapçalar la llista d'UCD a les eleccions que s'acostaven. Vaig acceptar, a fi i efecte de treballar eficaçment per Girona, i vaig ser elegit. Vaig formar part de les comissions d'Universitats, Indústria i Medi Ambient, i vaig poder afavorir les opcions per aconseguir recursos i contractes en benefici de l'Escola, coincidint amb l'etapa directiva. Quan em vaig incorporar al Congrés, el president Suárez em va preguntar com i en què podia ajudar-me. «En dues coses», li vaig dir. En primer lloc, li vaig dema-

>> Arnau el 1988 a la Diputació de Girona.

(Font: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. MIQUEL MORILLO.)

>> El 1993 amb Antoni Hostench a la Cambra de Comerç. (Font: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. MIQUEL MORILLO.)

nar que pogués compatibilitzar l'acció política amb la direcció de l'EUP. «Cap problema», va respondre. En segon lloc, li vaig demanar que m'ajudés a solucionar el problema de la construcció de la nova escola, que estava amb les obres parades per culpa de l'empresa que havia guanyat el concurs amb una baixa temerària. I em va respondre allò tan característic seu: «Puedo prometerle y prometo que esto te lo arreglo».

Efectivament, la meva primera feina com a diputat va ser anar a la Direcció General del Ministeri d'Educació i Ciència (MEC) per exposar el tema. Allà em varen dir: «Usted tiene buena relación con la Moncloa, pues como el suyo tenemos más de cien expedientes, pero al de Gerona le damos prioridad y le propongo un pacto de caballeros». «¿Cómo dice?», vaig respondre jo. «Si aumentamos el presupuesto en cuarenta millones de pesetas, amplia-

«He passat per tots els nivells acadèmics, des de ser mestre de laboratori fins a obtenir la càtedra d'universitat, amb seixanta anys»

mos la superficie convirtiendo la zona de servicios del semisótano en habitable, exigimos a la empresa que inicie las obras de inmediato y que las termine en el plazo fijado, y por fin que los arquitectos se ciñan estrictamente al proyecto original y dejen de incordiar y modificar partidas.» Així es va fer i el centre va ser inaugurat el 1982 pel president de la Generalitat de Catalunya i la sotssecretària del MEC.

I vàreu viure el cop d'estat del 1981 en directe.

Ho vaig passar molt malament! Tots vàrem tenir por, ja que l'entrada dels colpistes al Congrés, gravada inopinadament per la televisió, fou de film de l'oest. Això succeïa a les sis i vint minuts de la tarda del 23 de febrer de 1981, i vàrem ser retinguts durant quinze hores, fins l'endemà al matí. Fins a mitjanit no ens varen deixar anar al servei. Hi vaig anar amb

el meu company, catedràtic de la UNED, vigilats per una parella de guàrdies civils, un a cada costat i cadascun amb un cetme. El company em va preguntar: «Oye, Pepe, ¿a ti te sale?». «¡No!», li vaig dir. «Pues a mí tampoco.» Crec que allà es va iniciar el meu procés prostàtic.

Després d'una llarga estona d'espera d'«una autoridad competente, militar, por supuesto», i de l'ensurt del «¡Todo el mundo al suelo!», així com la recollida dels líders en una sala annexa i la valenta actuació del tinent general Gutiérrez Mellado, la situació es va anar calmant. Algú disposava d'un transistor i passava informació dels esdeveniments externs. L'alliberament matinal va ser apoteòsic. La gentada davant del Palau de les Corts era impressionant, i tothom ens abraçava i aplaudia.

L'aventura al Congrés de Madrid va durar una legislatura.

A les eleccions següents, el 1982, es va ensorrar la UCD. Vaig donar per acabada aquella etapa i vaig tornar a Girona. Em vaig presentar a les eleccions municipals del 87. Vaig ser regidor de l'Ajuntament fins a l'any 1994 i cap del grup de CiU.

Si em permetes una breu anàlisi política, resulta que la UCD era un puzzle de partits diferents: socialdemòcrates, liberals, democratacristians, centristes de Catalunya..., amb múltiples picabaralles internes i exigències al president. L'oposició socialista era cada vegada més forta, l'opinió pública, més crispada, i les forces armades estaven empenyades pels continus atemptats d'ETA, especialment contra els militars, així com la recent aprovació del Partit Comunista, que a més va molestar l'estament eclesial i l'entorn familiar del president mateix.

Aleshores amb Convergència.

Convergència i Unió, sí. Aquelles eleccions les va guanyar Nadal. I jo vaig ser elegit president de la Diputació. La Diputació va ser com una canongia, un premi pel sacrifici. Un premi pel bon paper assolit en les eleccions municipals i pensant que com a president podia completar el coneixement del món local i aconseguir així la desitjada alcaldia de Girona.

Vaig ser el president de la Diputació del 1987 al 1994. El càrrec em va permetre descobrir les comarques i aportar solucions als seus problemes. A la muntanya, que havia estat menystinguda pel Patronat de Turisme Costa Brava Girona, varen sentir-se més escoltats. Va ser el temps de la construcció del pavelló firal, del palau d'esports de Fontajau, de la restauració de monuments arreu de les comarques, de l'aplicació del PUOSC (Pla Únic d'Obres i Serveis) per dotar amb equipaments tots els municipis, de l'ampliació del Patronat de Turisme Costa Brava Girona amb la marca Pirineu, de la potenciació del CCB (Consorti Costa Brava) amb la construcció de noves EDAR (estacions depuradores d'aigües residuals), d'estacions de bombeig soterrades d'emissaris submarins de més longitud i la reutilització d'aigües residuals depurades per regar espais verds urbans i camps de golf.

En el període com a president de la Diputació i del Consorci Costa Brava, es varen afavorir els lligams i el suport institucional que serien d'especial re-

>> El 1994 amb Miquel Noguer, actual president de la Diputació, a Mieres, d'on llavors Noguer era alcalde. (Font: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDÍ. FRANCESC RUBIÓ.)

llevància en la creació de la Universitat de Girona. Això implicava l'aportació d'importants recursos econòmics per a la restauració de Sant Domènec i el campus de Montilivi, especialment l'edifici PII. Val a dir que es va aconseguir la complicitat del govern de la Generalitat, dels dos rectorats de la UPC i la UAB i de l'Ajuntament i la Diputació.

L'experiència municipal va ser engrescadora?

En aquelles eleccions municipals del 82 vàrem aconseguir un bon resultat: nou regidors. Vaig exercir la funció de cap del grup de CiU a l'Ajuntament de Girona a proposta del partit, i recordo tres situacions atípiques.

En la primera, l'alcalde va fer retirar el Sant Crist de la sala de plens al·legant la varietat religiosa dels gironins, i en el ple següent un regidor del PP el va obsequiar amb una marededéu i li va dir: «Senyor alcalde, com que veig que ha perdut la seva fe religiosa cristiana, l'obsequio amb aquesta imatge per tal que l'ajudi a retrobar-la».

La segona situació va ser que, per tal de recuperar el call jueu junt amb l'alcalde i la directora del Patronat del

Call, vàrem viatjar a Nova York per recaptar diners de la potent comunitat jueva americana. Ja quasi ho havíem aconseguit, però l'exigència final de voler manegar la direcció i les activitats del centre per la seva part va fer que ho desestiméssim.

I, ja per acabar, el Girona CF, que aleshores presidia el senyor Mascort, sol·licitava suport econòmic als dos representants polítics i ens deia allò de: «Saps? L'Ajuntament pagarà les cadires noves; vosaltres [la Diputació] podríeu pagar la il·luminació...». I així anava aconseguint les subvencions.

Però no vàreu abandonar mai les tasques universitàries.

Mai. L'exercici dels càrrecs públics electes sempre vaig compatibilitzar-lo amb el dels càrrecs acadèmics, tant pel que fa a la docència com a la recerca aplicada.

Recordo que vàreu ser molt criticat per dues anècdotes: l'una al castell del Montgrí i l'altra per una frase sobre presidents petits.

A Torroella de Montgrí vaig fer broma sobre un funicular que facilitaria l'ascens al castell, que havia estat restaurat per la Generalitat de Catalunya i la Diputació, perquè la gent gran pogués contemplar l'esplèndid panorama. Vaig ser escridassat tot i l'advertiment de Joan Saqués, amb qui dies abans

«Quan em vaig incorporar com a diputat al Congrés, el president Suárez em va preguntar com i en què podia ajudar-me»

>> El 1989, a la inauguració de la restauració del castell del Montgrí.
(Font: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI.)

havia compartit helicòpter per al transport de material de les obres.

L'altra anècdota potser va ser un error retòric. En unes jornades sobre els Pirineus a Camprodon, vaig referir-me a la importància dels països petits; però en construir la frase, la vaig reconvertir, de manera que vaig dir que teníem uns grans països, però presidents petits. El més alt era Jordi Pujol. Es va muntar un greu incident i la premsa en va treure profit durant setmanes.

Alguna altra anècdota?

L'endemà de la presa de possessió a la Diputació vaig despatxar amb els

cueros nacionales, que algun diputat irònic anomenava *cuervos nacionales*.

El tresorer va i em va dir: «Senyor president, tenim un petit problema». «Vostè dirà», li vaig dir. I ell em va respondre: «No podem pagar la nòmina del mes vinent». «Collons! Perdó!», se'm va escapar. Pocs dies després, conjuntament amb l'interventor i el vicepresident d'economia, ens vàrem desplaçar al Banc de Crèdit Local per signar un crèdit pont que recollia i unificava els existents, però amb millors condicions, alhora que l'ampliàvem per tal de disposar d'una tresoreria sanejada. Tanmateix, el conegut i prestigiós secretari es va presentar amb un munt

«En el període com a president de la Diputació i del Consorci Costa Brava, es varen afavorir els lligams institucionals, d'especial rellevància en la creació de la UdG»

de documentació i informes de color vermell, groc i verd, com un semàfor de trànsit. O sia, molt problemàtics, factibles però amb dificultats i pendents de tramitació política executiva; decrets de Presidència, Junta de Govern o acords del Ple.

El problema econòmic de la Diputació el provocava l'Àrea de Sanitat: l'Hospital de Santa Caterina, la Llar d'Infants i Jubilats del Puig d'en Roca, el Psiquiàtric de Salt i l'Escola d'Infermeria. En produir-se'n el traspàs a la Generalitat de Catalunya vàrem redreçar la situació, bo i adequant el pressupost per dedicar-lo a les necessitats dels petits ajuntaments, la xarxa de carreteres, la restauració de monuments, i als organismes dependents com ara el SEMEGA, el Patronat de Turisme, el Consorci Costa Brava i els centres universitaris.

A part, cada vegada que em visitava un alcalde amb barretina d'un poble del Ripollès, em portava una mostra d'embotits elaborats per ell, embolicats amb paper d'estressa i ficats dins una cartera negra de ministre. En una d'aquestes ocasions, em va dir: «Sàpiga, senyor president, que ens han concedit un premi del Ministeri d'Informació i Turisme per ser el poble més bonic i endreçat del territori, que consisteix en una estàtua que col·locarem a la plaça Major. Però ens cal un petit ajut per tal d'arranjar l'entorn; jo posaria una columna amb un focus que il·luminés l'escultura i un petit mur de contenció, ja que a prop passa una riera que de tant en tant es desborda...». En fi, doncs que em demanava uns tretze milions de pessetes (dos per a la plaça, més un per a la il·luminació i deu per al mur)!

També vàreu col·laborar en la instauració de la UNED a Girona.

Vaig ser coordinador de les carreres de ciències i d'enginyeria industrial, des del

1976 fins al 1987, president del Patronat del 1987 al 1994 i director per concursos de mèrits del 2001 fins al 2012. En la meua etapa com a president de la Diputació, se'n varen obrir extensions a Olot, Figueres, Palafrugell i Ripoll. La UNED va ser una operació important per a ciutadans de les comarques gironines que, per diverses raons, potser per haver de compaginar l'estudi amb algun feina o per no poder traslladar-se a una altra població, no podien seguir estudis reglats.

La UNED em va concedir la Medalla d'Or. Especialment, per haver aconseguit la ubicació a la Coma Cros de Salt. L'Ajuntament va tenir l'encert de reconvertir-la de factoria tèxtil a factoria cultural.

Teniu alguna acció universitària que estimeu particularment?

La creació dels estudis d'informàtica, que varen permetre potenciar l'Escola Politècnica. Vàrem ser els primers d'Espanya a impartir informàtica. El 1989 va començar a funcionar el Centre de Càlcul, que va ser clau per implantar després aquesta carrera.

El rector de la UPC sabia que el MEC volia instaurar i regular la carrera d'informàtica en l'àmbit de les escoles universitàries i facultats, i creia que l'EUP de Girona podia ser-hi una ferma candidata, atès que disposava d'un bon edifici, la Casa de Cultura, tenia un Patronat dinàmic i molt connectat amb el món empresarial. I, a més, el centre tenia un bon rendiment acadèmic..., però calia dotar-lo d'un centre de càlcul en condicions, i per això vàrem sol·licitar un crèdit de dotze milions de pessetes per adquirir-lo, signat pel president, el senyor Agustí, i jo com a secretari. La meua muller es va enfadar molt i em va fer veure que si no el tornaven, jo en seria el responsable econòmic.

I ara?

He superat una malaltia «complicada», un càncer de pròstata amb dues intervencions quirúrgiques; em vaig trobar en una situació crítica feliçment superada. Em dedico a les meues aficions: la pintura (practico l'aquarel·la), rebo classes de llenguatge musical, de

piano digital, d'escacs, i aprenc nous idiomes.

He recuperat la pràctica del golf i he hagut d'abandonar, a causa de la malaltia, el tennis i la bicicleta. Procuo llegir molt, per allò que diuen d'«Els animals no llegeixen, no siguis animal». Però la millor distracció me la proporcionen els nets, especialment el més petit, de dos anys i escaig: junts practiquem l'aquarel·la, em destrossa el piano, juguem a l'Scalextric, fa de porter de futbol i l'inicio en el *swing* del golf.

Estic, en representació de les administracions locals, en el Consell Social i en el Consell de Govern de la UdG, i en tres comissions específiques que em mantenen en contacte permanent amb la nostra estimada Universitat de Girona.

Represento l'ASFU, l'associació Seguim Fent UdG, que organitza un seguit d'activitats culturals; destaquen les preparades amb la Càtedra de Ciències i Humanitats Doctor Bofill, amb la qual programen cursos d'alt nivell sobre ciència, medicina, literatura i pintura.

